

ΧΑΡΟΥΚΙ
ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΝΟΜΠΕΛ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΩΡΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AFTER DARK
Από τις Εκδόσεις Vintage, Λονδίνο 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τις μικρές ώρες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Αργυράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Haruki Murakami, 2004
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Allan Jenkins/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-817-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΑΡΟΥΚΙ
ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

ΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΩΡΕΣ

*Μετάφραση από τα ιαπωνικά:
Μαρία Αργυράκη*

11:56 μ.μ.

1

Μπροστά μας έχουμε τη νυχτερινή όψη της πόλης. Βλέπουμε την εικόνα της από ψηλά, όπως θα την έβλεπε ένα νυχτοπούλι που πετάει στον ουρανό. Πλαισιωμένη από τον πλατύ ορίζοντα, η πόλη μοιάζει μ' ένα γιγάντιο ον, με το σύνολο ενός σύνθετου οργανισμού που απαρτίζεται από πολλούς μικρότερους. Αμέτρητα αιμοφόρα αγγεία επεκτείνονται μέχρι τις άκρες του αόρατου σώματός της, αντικαθιστώντας αδιάκοπα τα κύτταρα: στέλνουν νέες πληροφορίες, συλλέγουν τις παλιές· νέα αναλώσιμα συλλέγουν τα παλιά· νέες αντιφάσεις συλλέγουν τις παλιές. Ολόκληρο το σώμα συντονίζεται στον παλμό τους, τρεμοσβήνει, εκλύει θερμότητα, στριφογυρνάει. Κοντεύουν μεσάνυχτα και μολονότι οι δραστηριότητες ξεθυμαίνουν, ο βασικός μεταβολισμός που συντηρεί τη ζωή συνεχίζει αμείωτος να παράγει ένα μπάσο κοντίνουο από το βογκητό της πόλης, ένα μονότονο ήχο χωρίς διακυμάνσεις αλλά γεμάτο προαισθήματα.

Και μέσα σ' όλα αυτά, η ματιά μας διαλέγει μια περιοχή συμπυκνωμένης φωτεινότητας και εστιάζοντας εκεί, κατεβαίνει πάνω της ήρεμα. Μια θάλασσα από φώτα νέον σε όλα τα χρώματα. Μια περιοχή αφιερωμένη στη νυχτερινή

διασκέδαση. Οι τεράστιες ψηφιακές οθόνες στις πλευρές των κτιρίων κατεβάζουν τον ήχο καθώς πλησιάζουν τα μεσάνυχτα, αλλά τα μεγάφωνα στις προσόψεις των μαγαζιών συνεχίζουν απτότητα να δονούνται από τα χιπ χοπ μπάσα στη διαπασών. Βλέπουμε ένα μεγάλο κέντρο ηλεκτρονικών παιχνιδιών γεμάτο νεαρά παιδιά. Ο ηλεκτρονικός ήχος σε ξεκουφαίνει. Αλλού, ένα τσούρμο φοιτητών που μάλλον γύρισε από ένα ρεφενέ-πάρτι. Κοπέλες στην εφηβεία, με τα μαλλιά τους βαμμένα πλατινέ και τα ξεκάλτσωτα μπούτια τους, κάτω από τη μίνι φούστα, να σφύζουν από υγεία. Παραπέρα, υπάλληλοι γραφείου διασχίζουν τρέχοντας τον κόμβο με τις πολλαπλών κατευθύνσεων διαβάσεις πεζών, για να προλάβουν το τελευταίο τρένο. Μολονότι η ώρα είναι περασμένη, οι κράχτες στα μαγαζιά караόκε συνεχίζουν να ψαρεύουν πελάτες κραυγάζοντας, σαν να μην τρέχει τίποτα. Ένα φανταχτερό μαύρο στείσον βάγκον περνάει αργά, λες και κόβει κίνηση στην περιοχή. Μαύρα φιμέ τζάμια, σαν ένα πλάσμα του βυθού με ιδιότυπο δέρμα και όργανα. Δύο στρεσαρισμένοι νεαροί αστυνομικοί περιπολούν το δρόμο, χωρίς να τους προσέχει σχεδόν κανείς. Αυτή την ώρα η περιοχή λειτουργεί με τις δικές της αρχές. Τέλος φθινοπώρου. Δε φυσάει, αλλά η θερμοκρασία έχει πέσει. Είναι η στιγμή που αλλάζει η ημερομηνία.

Είμαστε στο εστιατόριο Denny's.

Αδιάφορο μαγαζί αλλά επαρκώς φωτισμένο. Η διακόσμηση απρόσωπη, όπως και τα σερβίτσια. Η διαμόρφωση του χώρου μελετημένη μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια από ειδικούς μηχανικούς της διεύθυνσης, η μουσική υπό-

κρουση ανώδυνη και σε χαμηλή ένταση, το προσωπικό εκπαιδευμένο σύμφωνα με το εγχειρίδιο εξυπηρέτησης: «Καλώς ορίσατε στο Denny's». Τα πάντα στο εστιατόριο ανώνυμα και αναλώσιμα. Στο μεταξύ, δεν πέφτει καρφίτσα στο μαγαζί.

Αφού ρίχνουμε μια φευγαλέα ματιά στο χώρο, η ματιά μας σταματάει σε μια κοπέλα που κάθεται κοντά στο παράθυρο. Γιατί σ' εκείνη ειδικά και όχι σε κάποια άλλη; Ιδέα δεν έχουμε. Πάντως, για κάποιο λόγο την προσέξαμε. Εντελώς αυθόρμητα. Κάθεται μόνη σ' ένα τραπέζι για τέσσερις και διαβάζει κάποιο βιβλίο. Φοράει γκρι φούτερ με κουκούλα, τζιν και κάτι κίτρινα αθλητικά παπούτσια, ξεθωριασμένα από το πλούσιμο. Στην πλάτη της καρέκλας δίπλα της έχει κρεμάσει ένα μπουφάν ομάδας κολεγίου, αλλά ούτε αυτό φαίνεται καινούργιο. Πρέπει να είναι πρωτοετής φοιτήτρια. Έχει τελειώσει το λύκειο, αλλά δεν έχει ακόμα απαλλαγεί ολότελα από το μαθητικό στιλ. Μαλλιά μαύρα και κοντά, ολόισια. Αμακιγιάριστη, απ' ό,τι καταλαβαίνουμε. Ούτε κοσμήματα φοράει. Λεπτό προσωπάκι. Γυαλιά με μαύρο σκελετό. Πότε πότε μια ρυτίδα σοβαρότητας εμφανίζεται ανάμεσα στα φρύδια της.

Φαίνεται πολύ αφοσιωμένη στο βιβλίο της. Ούτε καν σηκώνει τα μάτια από το κείμενο. Χοντρό βιβλίο, με σκληρό εξώφυλλο, ντυμένο με το χαρτί του βιβλιοπωλείου, που μας εμποδίζει να δούμε τον τίτλο. Διαβάζει με τόση σοβαρότητα, ώστε καταλαβαίνουμε πως το περιεχόμενο πρέπει να είναι ζόρικο. Δεν πηδάει παραγράφους, δείχνει να ρουφάει κάθε γραμμή.

Πάνω στο τραπέζι ένα φλιτζάνι κι ένα τασάκι. Δίπλα του, ένα σκούρο μπλε καπελάκι του μπέιζμπολ με το λο-

γότυπο «B», των Boston Red Sox. Μάλλον της πέφτει λίγο μεγάλο. Στη διπλανή θέση μια καφέ δερμάτινη τσάντα. Παραφουσκωμένη, σαν να της έριξε μέσα ό,τι βρήκε μπροστά της την τελευταία στιγμή. Κατά διαστήματα φέρνει το φλιτζάνι με τον καφέ στα χείλη της, αλλά δε φαίνεται να τον απολαμβάνει. Απλώς πίνει υποχρεωτικά, γιατί τον έχει μπροστά της. Βάζει ένα τσιγάρο στο στόμα, σαν να το θυμήθηκε ξαφνικά, και το ανάβει με έναν πλαστικό αναπτήρα. Μισοκλείνει τα μάτια, φυσάει τον καπνό αφηρημένα στο κενό, αφήνει το τσιγάρο στο τασάκι και πιέζει απαλά τους κροτάφους της με τα ακροδάχτυλα, σαν να προσπαθεί να καταπραΰνει μια προαίσθηση πως θα την πιάσει πονοκέφαλος.

Ακούγεται σε χαμηλή ένταση το «Go Away Little Girl» του Πέρσι Φέιθ με την ορχήστρα του. Φυσικά, κανείς δεν ενδιαφέρεται να το ακούσει. Κόσμος και κοσμάκης μαζεύεται αργά το βράδυ για φαγητό ή για καφέ στο Denny's, αλλά εκείνη είναι η μοναδική γυναίκα στο μαγαζί. Σηκώνει πότε πότε το κεφάλι από το βιβλίο και κοιτάζει το ρολόι της. Η ώρα όμως μάλλον δεν περνάει όσο γρήγορα θα ήθελε. Πάντως, δε φαίνεται να έχει κάποιο ραντεβού. Δεν κοιτάει γύρω της ούτε προς την πόρτα. Απλώς κάθεται μόνη της και διαβάζει, ανάβει πότε πότε ένα τσιγάρο, πίνει μηχανικά τον καφέ της και ελπίζει να περάσει η ώρα λίγο πιο γρήγορα. Περιττό να πούμε πως δε θα ξημερώσει σύντομα. Σταματάει το διάβασμα και κοιτάει από το παράθυρο του δευτέρου ορόφου την κίνηση κάτω στο δρόμο. Ακόμα κι αυτή την ώρα ο δρόμος είναι αρκετά φωτεινός κι ένα σωρό κόσμος πάει κι έρχεται. Μερικοί πάνε κάπου, άλλοι δεν έχουν πουθενά να πάνε. Ορισμένοι περιφέρονται έχοντας

κάποιο σχέδιο κατά νου, άλλοι ασκόπως. Κάποιοι προσπαθούν να σταματήσουν το χρόνο, άλλοι να τον επισπεύσουν. Η κοπέλα κοιτάζει για λίγο την αδιάκοπη παρέλαση στο δρόμο, ξαναβρίσκει το ρυθμό της αναπνοής της και γυρνάει πάλι το βλέμμα στο βιβλίο της. Απλώνει το χέρι στο φλιτζάνι με τον καφέ. Έχει τραβήξει ελάχιστες ρουφηξιές από το τσιγάρο της και ο καπνός ανεβαίνει σε ευθεία γραμμή από το τασάκι.

Οι αυτόματες πόρτες της εισόδου ανοίγουν και μπαίνει ένας ψηλός και αδύνατος νεαρός. Φοράει μαύρο δερμάτινο κοντό παλτό, ένα κατατσαλακωμένο χακί στρατιωτικό παντελόνι και καφέ μπότες εργασίας. Έχει αρκετά μακρύ μαλλί, σε πολλά σημεία μπερδεμένο. Ίσως δεν έτυχε να βρει ώρα να λουστεί τις τελευταίες μέρες. Ή μπορεί μόλις να βγήκε μέσα από τίποτα θάμνους ή να νιώθει πιο φυσιολογικά, πιο άνετα με τα μαλλιά του αχτένιστα. Η αδυναμία του κορμιού του παραπέμπει μάλλον σε ασитία παρά σε κομπόση. Έχει περασμένη στον ώμο του μια μεγάλη μαύρη θήκη μουσικού οργάνου. Πνευστού, το δίχως άλλο. Κρατάει στο χέρι του μια λερωμένη πάνινη τσάντα. Μέσα φαίνεται να έχει χώσει παρτιτούρες και μερικά άλλα μικροαντικείμενα. Στο δεξί του μάγουλο ξεχωρίζει μια βαθιά αλλά μικρή σε έκταση ουλή. Μάλλον από κάποιο αιχμηρό αντικείμενο. Δεν παρατηρούμε τίποτ' άλλο αξιοσημείωτο. Φαίνεται ένας καθ' όλα κανονικός νεαρός, με τον αέρα ενός –όχι και τόσο ξύπνιου– ημίαιμου σκύλου που έχασε το δρόμο του.

Τον πλησιάζει η σερβιτόρα που βάζει τον κόσμο να κα-

θήσει και τον οδηγεί στο βάθος του μαγαζιού. Περνούν μπροστά από το τραπέζι της κοπέλας που διαβάζει. Αφού την προσπεράσουν, ο νεαρός κοντοστέκεται σαν κάτι να σκέφτηκε. Γυρίζει αργά πίσω, σαν να ξετυλίγει την μπομπίνα μιας κινηματογραφικής ταινίας, μέχρι να φτάσει στο τραπέζι της. Γέρνει το κεφάλι του λοξά και την κοιτάζει με πολύ ενδιαφέρον. Κάτι του θυμίζει, αλλά δεν του έρχεται αμέσως στο νου. Φαίνεται τύπος που τα κάνει όλα αργά.

Η κοπέλα αντιλαμβάνεται την παρουσία του, σηκώνει το βλέμμα της από το βιβλίο, μισοκλείνει τα μάτια της και τον κοιτάζει. Είναι τόσο ψηλός, ώστε αναγκάζεται να ρίξει το κεφάλι της προς τα πίσω. Το μάτια τους συναντιούνται. Ο νεαρός χαμογελά. Το χαμόγελό του δείχνει πως δεν έχει κακή πρόθεση.

«Συγγνώμη αν κάνω λάθος, αλλά δεν είσαι η μικρή αδελφή της Έρι Ασάι;» τη ρωτάει.

Εκείνη δεν απαντά. Τον κοιτάει σαν να βλέπει ένα φουντωτό θάμνο σε μια γωνιά του κήπου.

«Έχουμε συναντηθεί μια φορά», συνεχίζει ο νεαρός. «Είσαι η... Γιούρι! Έχετε μια συλλαβή διαφορά στο όνομα με την αδελφή σου».

Η κοπέλα εξακολουθεί να τον κοιτάζει επιφυλακτικά και βάζει μονολεκτικά τα πράγματα στη θέση τους: «Η Μάρι».

Ο νεαρός σηκώνει το δάχτυλο στον αέρα. «Ναι, σωστά, Μάρι... Η Έρι και η Μάρι... η διαφορά στην πρώτη συλλαβή. Εμένα ούτε καν με θυμάσαι, σωστά;»

Η Μάρι κάνει μια ελαφριά λοξή κίνηση με το κεφάλι. Δε

φαίνεται ξεκάθαρα αν εννοεί ναι ή όχι. Βγάζει τα γυαλιά της και τα ακουμπάει δίπλα στο φλιτζάνι του καφέ.

Η σερβιτόρα γυρίζει πίσω και τον ρωτά: «Μαζί είστε;»
«Μαζί», απαντάει ο νεαρός.

Τους αφήνει τον κατάλογο στο τραπέζι. Ο νεαρός κάθεται απέναντι από τη Μάρι. Ακουμπάει τη θήκη με το μουσικό όργανο στη διπλανή θέση. Μετά ρωτάει τη Μάρι, σαν μόλις να το θυμήθηκε: «Σε πειράζει να καθίσω λίγο εδώ; Θα φάω και θα φύγω αμέσως. Έχω να πάω αλλού μετά».

Η Μάρι κάνει ένα μικρό μορφασμό. «Πρώτα ρωτάνε και μετά κάθονται, έτσι δεν είναι;»

Ο νεαρός σκέφτεται τι μπορεί να σημαίνουν τα λόγια της. «Περιμένεις κάποιον;» επιμένει.

«Καμία σχέση», αποκρίνεται η Μάρι.

«Α, εννοείς πως είναι θέμα ευγένειας».

«Μπράβο».

Ο νεαρός κουνάει το κεφάλι του συμφωνώντας. «Καλά τα λες. Έχεις δίκιο. Έπρεπε να σε είχα ρωτήσει πριν καθίσω. Συγγνώμη. Το μαγαζί όμως είναι φίσκα κι εγώ δε θα σ' ενοχλήσω για πολύ. Σε πειράζει;»

Η Μάρι ανασηκώνει ελαφρά τους ώμους της, σαν να λέει: «Κάνε ό,τι νομίζεις».

Ο νεαρός ανοίγει τον κατάλογο και διαβάζει.

«Εσύ έφαγες;»

«Δεν πεινάω».

Μόλις ο νεαρός κοιτάξει τον κατάλογο συνοφρυωμένος στην αρχή, τον παρατάει στο τραπέζι. «Τζάμπα κόπος. Κάνω πως τον κοιτάω».

Η Μάρι δε λέει τίποτα.

«Μόνο κοτοσαλάτα τρώω εδώ. Δεν παρεκκλίνω ποτέ.

Άμα θες τη γνώμη μου, μόνο αυτό αξίζει στο Denny's. Την έχεις δοκιμάσει ποτέ;»

Η Μάρι κουνάει το κεφάλι της αρνητικά.

«Πολύ καλή. Κοτοσαλάτα με φρεσκοψημένες φέτες τοστ. Μόνο αυτό τρώω στο Denny's».

«Τότε, γιατί κοιτάξεις τον κατάλογο;»

Ο νεαρός τεντώνει με τα δάχτυλα τις ρυτίδες της εξωτερικής γωνίας του ματιού του. «Για σκέψου το λιγάκι. Μπαίνω στο μαγαζί, δε ρίχνω ούτε ματιά στον κατάλογο και παραγγέλνω κοτοσαλάτα με τη μία. Δε λέει σαν εικόνα. Κάνει μπαμ πως έρχομαι στο Denny's για την κοτοσαλάτα. Έτσι, ανοίγω τον κατάλογο, ρίχνω μια ματιά και, προτού παραγγείλω την κοτοσαλάτα μου, κάνω πως σκέφτομαι τι να διαλέξω».

Η σερβιτόρα τού φέρνει λίγο νερό και εκείνος παραγγέλνει μια κοτοσαλάτα και καλοψημένες φέτες του τοστ. «Κριτσανιστές, μέχρι εκεί που δεν παίρνει», υπογραμμίζει. «Τις βγάξετε ένα δευτερόλεπτο πριν γίνουν κάρβουνο». Παραγγέλνει κι έναν καφέ για μετά το γεύμα.

Η σερβιτόρα σημειώνει την παραγγελία σε μια συσκευή χειρός και τη διαβάζει δυνατά για επιβεβαίωση.

«Και ίσως λίγο ακόμα καφέ στη δεσποινίδα», λέει δείχνοντας το φλιτζάνι της Μάρι.

«Μάλιστα. Σας φέρνω τον καφέ αμέσως».

Ο νεαρός την παρακολουθεί καθώς απομακρύνεται.

«Δε σ' αρέσει το κοτόπουλο;» ρωτάει τη Μάρι.

«Καμία σχέση», αποκρίνεται η Μάρι. «Δεν τρώω όμως κοτόπουλο έξω».

«Γιατί;»

«Επειδή τις περισσότερες φορές τα κοτόπουλα που σερ-

βίρουν στις αλυσίδες εστιατορίων είναι γεμάτα με τα πιο απίθανα φάρμακα: αυξητικές ορμόνες, για παράδειγμα, και τέτοια. Ξέρεις, κλείνουν τα κοτόπουλα σε στενάχωρα και σκοτεινά κλουβιά, τα πλακώνουν στις ενέσεις, τα ταΐζουν χημικά κι ύστερα τα βάζουν στον ιμάντα όπου περνούν από μηχανήματα που τους δίνουν μια, *χρατς*, τα αποκεφαλίζουν και μετά τα μαδάνε».

«Ωχ!» κάνει χαμογελώντας ο νεαρός. Οι ρυτίδες στις άκρες των ματιών του βαθαίνουν. «Κοτοσαλάτα αλά Τζορτζ Όργουελ δηλαδή...»

Η Μάρι μισοκλείνει τα μάτια της και τον κοιτάζει. Δεν είναι σίγουρη ότι δεν της κάνει πλάκα.

«Πάντως, η κοτοσαλάτα τους εδώ δεν είναι καθόλου κακή. Δεν αστειεύομαι», της τονίζει και μετά –σαν μόλις να το θυμήθηκε– βγάζει το δερμάτινο παλτό, το διπλώνει και το ακουμπάει στη διπλανή καρέκλα. Μετά, τρίβει καλά καλά τα χέρια του πάνω στο τραπέζι. Κάτω από το παλτό φοράει ένα πράσινο χοντρό πουλόβερ με ψηλό λαιμό. Το μαλλί του πουλόβερ είναι γεμάτο κόμπους όπως και τα μαλλιά του. Δε φαίνεται να πολυνοιάζεται για την εμφάνισή του.

«Ξέρεις πού συναντηθήκαμε για πρώτη φορά; Στην πιπίνα του ξενοδοχείου, στην Σιναγκάγουα. Πρόπερσι το καλοκαίρι. Θυμάσαι;»

«Κάτι θυμάμαι».

«Ήμασταν ο κολλητός μου, η αδελφή σου, εσύ κι εγώ φυσικά. Τέσσερις στο σύνολο. Εμείς μόλις είχαμε μπει στο πανεπιστήμιο, εσύ πήγαινες ακόμα δευτέρα λυκείου. Σωστά;»

Η Μάρι γνέφει συμφωνώντας, αλλά κάπως αδιάφορα.

«Ο κολλητός μου είχε μια κάποια σχέση με την αδελφή σου και με πήρε μαζί του για διπλό ραντεβού. Είχαν βρει από κάπου τέσσερις δωρεάν προσκλήσεις για την πισίνα του ξενοδοχείου και η αδελφή σου έφερε εσένα μαζί της. Δε μιλούσες όμως καθόλου, κολυμπούσες όλη την ώρα σαν δελφινάκι. Μετά μαζευτήκαμε όλοι στην αίθουσα τσαγιού του ξενοδοχείου και παραγγείλαμε παγωτά. Εσύ μάλιστα παράγγειλες ένα πες μελμπά».

Η Μάρι στραβομουτσουνιάζει. «Πώς και θυμάσαι τέτοιες λεπτομέρειες;»

«Δεν είχα ξαναβγει με κοπέλα που να τρώει πες μελμπά και ήσουν νοστιμούλα».

Η Μάρι τον κοιτάζει με απάθεια. «Ψέματα! Αφού σου είχαν βγει τα μάτια να κοιτάς την αδελφή μου».

«Έτσι έγινε;»

Η σιωπή της προς απάντησή του.

«Μπορεί να έγινε έτσι», παραδέχεται ο νεαρός. «Τη θυμάμαι που φορούσε ένα μικροσκοπικό μαγιό».

Η Μάρι βγάζει ένα τσιγάρο, το βάζει στα χείλη της και το ανάβει με τον αναπτήρα.

«Να σου πω», συνεχίζει ο νεαρός. «Όχι πως υπερασπίζομαι το Denny's, αλλά μου φαίνεται πολύ πιο βλαβερό για την υγεία σου να καπνίζεις ένα πακέτο τσιγάρα από το να φας μια σαλάτα που ίσως σου δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Εσύ τι λες;»

Η Μάρι προσπερνά την ερώτησή του.

«Εκείνη τη φορά, άλλη κοπέλα ήταν να έρθει στο ραντεβού, αλλά αρρώστησε την τελευταία στιγμή και κουβάλησαν εμένα με το ζόρι», εξηγεί η Μάρι.

«Γι' αυτό ήσουν κακόκεφη;»

«Σε θυμάμαι όμως!»

«Αλήθεια;»

Η Μάρι ακουμπάει το δάχτυλο στο δεξί της μάγουλο.

Ο νεαρός φέρνει το χέρι στην ουλή του. «Α, αυτό εννοείς; Όταν ήμουν μικρός, έτρεχα με το ποδήλατο και δεν πρόφτασα να στρίψω σε μια γωνία, στην κατηφόρα. Δυο εκατοστά ακόμα και θα έχανα το δεξί μου μάτι. Παραμορφώθηκε και το αυτί μου· θες να δεις;»

Η Μάρι κάνει μια γκριμάτσα και κουνάει το κεφάλι της αρνητικά.

Η σερβιτόρα φέρνει την κοτοσαλάτα και τις ψημένες φέτες του τοστ. Σερβίρει καφέ στη Μάρι και σιγουρεύεται πως έχει φέρει ό,τι της ζήτησαν. Ο νεαρός παίρνει το μαχαίροπίρουνο και τρώει την κοτοσαλάτα του με τον αέρα ενός που ξέρει πολύ καλά τι κάνει. Μετά παίρνει μια φέτα του τοστ και την εξετάζει προσεκτικά. Συνοφρυώνεται.

«Δεν πά' να χτυπιέμαι να μου φέρουν τις φρυγανιές κριτσανιστές, αυτοί εκεί, το χαβά τους, κάθε φορά τις ψήνουν όπως συνήθως. Είμαστε λαός εργατικός, έχουμε υψηλή τεχνολογία, η αλυσίδα Denny's κοιτάει πώς να ανεβάσει τα στάνταρ της αγοράς, τόσο δύσκολο τους είναι επιτέλους να ψήσουν μια φρυγανιά της προκοπής; Ε; Γιατί δεν μπορούν να το κάνουν; Πες μου, σε παρακαλώ, τι αξία έχει μια κουλτούρα που δεν μπορεί να σου φτιάξει μια φρυγανιά όπως τη θες;»

Η Μάρι τον γράφει κανονικά.

«Πάντως, η αδελφή σου ήταν ωραία κοπέλα, ε;» μονολογεί ο νεαρός.

Η Μάρι σηκώνει το κεφάλι της. «Γιατί χρησιμοποίησες παρατατικό;»

«Επειδή, ε;... Απλώς επειδή μιλούσα για το παρελθόν. Δεν εννοούσα πως δεν είναι ακόμα όμορφη».

«Και βέβαια είναι όμορφη».

«Χαίρομαι ιδιαίτερα. Για να σου πω την αλήθεια όμως, δεν την ξέρω και τόσο καλά την Έρι Ασάι. Ήμασταν συμμαθητές για μια χρονιά στο λύκειο, αλλά βία να ανταλλάξαμε μια κουβέντα. Ή, για να ακριβολογήσω, εκείνη δε μου έδινε καμία σημασία».

«Ναι, αλλά εσύ ενδιαφέρεσαι, σωστά;»

Ο νεαρός μένει με το μαχαιροπίρουνο στον αέρα και κάθεται λίγο να το σκεφτεί. «Αν ενδιαφέρομαι... Τι να σου πω, μάλλον έχω μια διανοητική περιέργεια, θα έλεγα».

«Διανοητική περιέργεια;»

«Να, αναρωτιέμαι πώς θα ένιωθα άμα έβγαινα με μια όμορφη κοπέλα, κάτι τέτοιο. Επειδή μοιάζει με μοντέλο περιοδικού».

«Κι αυτό το λες διανοητική περιέργεια;»

«Κάπως έτσι...»

«Πάντως, ο φίλος σου έβγαινε με την Έρι, σωστά; Κι εσύ απλώς ήρθες μαζί του».

Ο νεαρός, μπουκωμένος, γνέφει καταφατικά και μασουλάει αργά, δίχως να βιάζεται.

«Κοίτα, εγώ είμαι χαμηλών τόνων. Δε μου ταιριάζουν τα φώτα της ράμπας. Είμαι συνοδευτικό πιάτου ας πούμε, λίγο σαν λαχανάκι τουρσί ή πατάτες τηγανητές. Θα μπορούσα να κάνω τα φωνητικά στους Wham!»

«Γι' αυτό μας έκαναν σετάκι;»

«Ναι, αλλά, πώς να σ' το πω, ήσουν πολύ νόστιμο κορίτσι».

«Δε μου λες, έχεις την τάση να χρησιμοποιείς παρατατικό;»

Ο νεαρός χαμογελάει. «Καμία σχέση, απλώς σου μετέφερα απευθείας πώς είχα νιώσει τότε έτσι όπως το βλέπω σήμερα. Πολύ νόστιμη, αλήθεια. Αν και δε μου μίλησες σχεδόν καθόλου».

Αφήνει το μαχαιροπίρουνο στο πιάτο και πίνει λίγο νερό από το ποτήρι. Σκουπίζει τα χείλη του με τη χαρτοπετσέτα.

«Γι' αυτό και ρώτησα την Έρι Ασάι όσο κολυμπούσες: Γιατί δε μου μιλάει; Έχω κάποιο πρόβλημα;»

«Και τι σου απάντησε;»

«Ότι συνήθως δεν παίρνεις την πρωτοβουλία να μιλήσεις με κανέναν, ότι είσαι λίγο διαφορετική και πως –μολονότι είσαι Γιαπωνέζα– μιλάς περισσότερο κινέζικα παρά ιαπωνικά. Και να μην ανησυχώ. Δεν πίστευε πως έχω κάποιο πρόβλημα».

Η Μάρι σβήνει σιωπηλή το τσιγάρο της στο τασάκι.

«Δεν είχα κάποιο πρόβλημα, έτσι;»

Η Μάρι το σκέφτεται για λίγο. «Δε θυμάμαι λεπτομέρειες, αλλά δε νομίζω πως είχες κάποιο πρόβλημα».

«Πάλι καλά, επειδή είχα αναστατωθεί αρκετά. Και βέβαια έχω διάφορα προβλήματα, αλλά είναι δικά μου, εσωτερικά. Αλίμονο άμα τα καταλάβαιναν τόσο εύκολα οι άλλοι. Και μάλιστα σε μια πισίνα το καλοκαίρι».

Η Μάρι τον ξανακοιτάζει, σαν να θέλει να σιγουρευτεί για την ακρίβεια των λεγομένων του. «Δε νομίζω να είδα τα εσωτερικά σου προβλήματα».

«Ευτυχώς».

«Δε θυμάμαι όμως τ' όνομά σου», λέει η Μάρι.

«Το όνομά μου;»

«Ναι».

Ο νεαρός κουνάει το κεφάλι του. «Δεν πειράζει που το ξέχασες. Έχω τόσο κοινότοπο όνομα, ώστε πολλές φορές θα 'θελα να το ξεχάσω κι εγώ. Έλα όμως που δεν είναι εύκολο να ξεχάσεις τ' όνομά σου. Των αλλωνών τα ονόματα όμως, ακόμα κι όσων πρέπει να θυμάμαι, τα ξεχνάω πάντα».

Ρίχνει μια ματιά έξω από το παράθυρο, λες και ψάχνει κάτι πολύτιμο. Μετά γυρίζει το βλέμμα του στη Μάρι.

«Κάτι που μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση τότε ήταν για ποιο λόγο η αδελφή σου δε βούτηξε καθόλου στην πισίνα; Μολονότι έκανε τόση ζέστη και ήμασταν σε μια τέλεια πισίνα».

Η Μάρι τον κοιτάει σαν να του λέει: *Καλά, ούτε αυτό δεν κατάλαβες;* «Γιατί δεν ήθελε να της χαλάσει το μακιγιάζ», του αποκρίνεται, «γι' αυτό. Γιατί άλλο δηλαδή; Κι ύστερα, τι νόμιζες, πως θα μπορούσε να κολυμπήσει στην πισίνα μ' ένα τόσο μικροσκοπικό μαγικό;»

«Ωστε έτσι;» κάνει ο νεαρός. «Ενώ είστε αδελφές, έχετε διαφορετικό τρόπο ζωής».

«Αφού η καθεμία έχει τη δική της ζωή».

Ο νεαρός σκέφτεται λίγο τα λόγια της. Μετά ρωτάει: «Γιατί άραγε ο καθένας παίρνει το δικό του δρόμο στη ζωή; Ας πάρουμε εσένα και την αδελφή σου, για παράδειγμα. Έχετε τους ίδιους γονείς, μεγαλώσατε στο ίδιο σπίτι, είστε και οι δυο το ίδιου φύλου, πώς γίνεται να έχετε τόσο διαφορετικό χαρακτήρα; Σε ποιο σημείο έγινε ο διαχωρισμός; Η μια να φοράει ένα μικροσκοπικό μπικίνι σαν σημαϊάκι για σινιάλο και απλώς να μένει στην ξαπλώστρα, σκορπώντας γοητεία δεξιά κι αριστερά, και η άλλη να φοράει το σχολικό αθλητικό μαγικό της και να κολυμπάει σαν δελφίνι...»

Η Μάρι τον κοιτάζει κατάματα. «Θες να σ' το εξηγήσω εδώ και τώρα, με λιγότερες από είκοσι πέντε λέξεις, την ώρα που τρως την κοτοσαλάτα σου;»

Ο νεαρός κουνάει το κεφάλι του αρνητικά. «Όχι, καμία σχέση. Είπα το πρώτο πράμα που μου 'ρθε στο κεφάλι, από περιέργεια. Δε χρειάζεται να μου απαντήσεις. Ρητορική ήταν η ερώτηση».

Πάει να συνεχίσει την κοτοσαλάτα του, αλλάζει όμως γνώμη και εξακολουθεί να μιλάει.

«Εγώ δεν έχω αδέρφια. Γι' αυτό και μου δημιουργήθηκε απλώς η απορία, καταλαβαίνεις; Μέχρι ποιου σημείου μοιάζουν τα αδέρφια και από ποιο σημείο και μετά διαφέρουν;»

Η Μάρι παραμένει σιωπηλή. Ο νεαρός, με το μαχαίρο-πίρουνό στο χέρι, μένει για κάμποση ώρα να κοιτάζει το κενό πάνω από το τραπέζι.

«Διάβασα κάποτε την ιστορία τριών αδελφών που έφτασαν στις ακτές ενός χαβανέζικου νησιού», λέει ο νεαρός. «Έναν παλιό μύθο. Μικρό παιδί ήμουν ακόμα και δεν τη θυμάμαι ακριβώς, αλλά πάνω-κάτω έλεγε τα εξής: Τα τρία αδέρφια είχαν πάει για ψάρεμα, έπιασε θύελλα, παρασύρθηκαν από τα κύματα, περιπλανήθηκαν για πολύ καιρό στη θάλασσα και μια μέρα τα κύματα τους έβγαλαν σ' ένα ακατοίκητο νησί. Όμορφο, με κοκοφοίνικες, με πλήθος από γινωμένους καρπούς να κρέμονται στα δέντρα και μ' ένα ψηλό βουνό στο κέντρο του. Το βράδυ στο όνειρό τους, τους επισκέπτεται ο Θεός και τους λέει: Στην επόμενη παραλία θα βρείτε τρεις στρογγυλούς βράχους. Ας κυλήσει ο καθένας σας το δικό του μέχρι εκεί που θέλει. Εκεί όπου θα σταματήσετε, εκεί θα ζήσετε. Είστε ελεύθεροι να πάτε όπου θέλετε».

Ο νεαρός πίνει λίγο νερό και παίρνει μιαν ανάσα.

Η Μάρι τον κοιτάει αδιάφορα, αλλά τον ακούει προσεκτικά.

«Εντάξει μέχρι εδώ;»

Η Μάρι κάνει ένα μικρό καταφατικό νεύμα.

«Θες ν' ακούσεις τη συνέχεια; Αν δε σ' ενδιαφέρει, το κόβω εδώ».

«Αν δεν τραβήξει για πολύ».

«Δε θα τραβήξει. Είναι μία απλή ιστορία». Πίνει άλλη μια γουλιά νερό και συνεχίζει: «Όπως τους είπε ο Θεός, τα τρία αδέρφια βρήκαν τους τρεις βράχους και βάλθηκαν να τους κυλάνε. Μεγάλοι και βαριοί όπως ήταν, δύσκολα τους κυλούσαν, ενώ ο ανήφορος απαιτούσε ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια. Ο μικρότερος αδελφός τα παράτησε πρώτος. “Αδέρφια μου”, είπε, “εγώ είμαι καλά εδώ. Ένα βήμα από την παραλία, θα ψαρεύω κιόλας. Μου φτάνουν για να ζήσω. Δε με νοιάζει που από δω δε φαίνεται ο κόσμος παραπέρα”.

»Τα μεγαλύτερα αδέρφια του συνέχισαν να προχωρούν. Φτάνοντας όμως στα μισά του βουνού, τα παράτησε και ο μεσαίος. “Αδελφέ μου”, είπε, “εγώ είμαι καλά εδώ. Έχει ένα σωρό οπωροφόρα δέντρα, μου φτάνουν για να ζήσω. Δε με νοιάζει που δε φαίνεται ο κόσμος παραπέρα”.

»Ο μεγαλύτερος αδελφός συνέχισε να προχωρά. Δεν τα παράτησε, μολονότι ο δρόμος ολοένα στένευε και γινόταν πιο απότομος. Υπομονετικός από τη φύση του, ήθελε να δει πώς είναι ο κόσμος παραπέρα. Συνέχισε να κυλάει το βράχο με όλη του τη δύναμη. Και ύστερα από αρκετούς μήνες, χωρίς σχεδόν να βάζει τίποτα στο στόμα του, ούτε φαγητό ούτε νερό, κατόρθωσε να τον φτάσει μέχρι την κορυφή του βουνού. Εκεί σταμάτησε και κοίταξε γύρω του.

Μπορούσε να δει τον κόσμο παραπέρα, πιο μακριά από οποιονδήποτε άλλον. Σ' εκείνον τον τόπο έφτιαξε το σπίτι του, εκεί όπου μήτε χορτάρι φύτρωνε, μήτε πουλιά πετούσαν. Δε μετάνιωσε για την απόφασή του, μολονότι τρεφόταν μόνο με μούσκλια και για νερό έγλειφε τον πάγο και την πάχνη. Γιατί μπορούσε να δει ως τα πέρατα του κόσμου... Και γι' αυτό στην κορυφή του χαβανέζικου νησιού βλέπεις ακόμα και τώρα ένα μεγάλο στρογγυλό βράχο. Κι εδώ τελειώνει η ιστορία μας».

Σιωπή.

«Η οποία έχει κάποιο ηθικό δίδαγμα;» ρωτάει η Μάρι.

«Νομίζω πως έχει δύο: πρώτον», απαντάει κρατώντας το λογαριασμό με τα δάχτυλα, «ότι κάθε άνθρωπος είναι διαφορετικός, ακόμα και τ' αδέρφια. Και μετά, πως υπάρχει ένα τίμημα για ό,τι θες πραγματικά να μάθεις».

«Πάντως, εμένα η ζωή που διάλεξαν οι μικρότεροι αδελφοί μου φαίνεται πολύ πιο ουσιαστική», είπε τη γνώμη της η Μάρι.

«Δεν έχεις άδικο», παραδέχτηκε ο νεαρός. «Εδώ που τα λέμε, ποιος πάει στη Χαβάνη για να περάσει τη ζωή του γλείφοντας την πάχνη και τρώγοντας μούσκλια; Τον πρωτότοκο όμως τον έτρωγε η περιέργεια να δει τον κόσμο και λίγο παραπέρα, με οποιοδήποτε τίμημα».

«Από διανοητική περιέργεια».

«Ακριβώς».

Η Μάρι μένει σκεφτική. Έχει ακουμπήσει το ένα της χέρι πάνω στο χοντρό βιβλίο.

«Όσο ευγενικά κι αν σε ρωτήσω τι διαβάζεις, δε θα μπεις στον κόπο να μου το πεις, σωστά;» τη ρωτάει ο νεαρός.

«Μάλλον όχι».

Άνθρωποι της νύχτας, του περιθωρίου. Ένας τρομπονίστας τζαζ, η ιδιοκτήτρια ενός «ερωτικού» ξενοδοχείου, μια Κινέζα πόρνη που την έχει σπάσει στο ξύλο κάποιος στέλεχος εταιρείας. Δυο αδελφές, η Έρι, ένα μοντέλο που ο λήθαργός του ταυτίζεται με λήθη, και η Μάρι, μια φοιτήτρια που θα συναντήσει τον στοιχειωμένο θίασο τις μικρές ώρες.

Οι δυο αδελφές και οι πλανόδιοι του μεσονυκτίου, παρά την άβυσσο που τους χωρίζει, συνδέονται με μυστικά και ανάγκες που θα αποδειχτούν ισχυρότερα από καθετί. Σύντομα καταλαβαίνουμε ότι η Έρι, βυθισμένη σε έναν αφύσικο ύπνο, είτε θα ξυπνήσει ξαναγεννημένη, είτε θα χαθεί.

Το μυθιστόρημα αυτό του Μουρακάμι είναι μια αφήγηση που σε υπνωτίζει και, ταυτόχρονα, μια διαφορετική ανάγνωση του χρόνου. Ζητά την ισορροπία ανάμεσα στον εαυτό και τον Άλλο, ανάμεσα στην αυτοσυνείδηση και την αλληλοκατανόηση, τη σκέψη, τη συμπάθεια και την αγάπη.

Το χιούμορ, η οξύνοια και η γνωστή διορατικότητα του μεγάλου Ιάπωνα συγγραφέα σμίγουν με μια πνευματικότητα σπάνια και με ένα λόγο διακριτικό περί ήθους, και δίνουν ακόμα ένα αριστούργημα, σύντομο, άκρως ιδιαίτερο και, ως συνήδως, απολαυστικό.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11001

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η